Ч. 151. Второк 8 (21) липня 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Хорватиї. — Конець македоньскої ворохобні. — Положене в Сербії).

В кругах близьких до будапештеньского правительства панує загальне переконане, що хорватский бан наміряє в найблизшім часі розвязати хорватский сойм і розписати нові вибори. Промова нового бана, виголошена в національнім клюбі, не зробила на опозициї ожиданого враженя. Надіють ся, що правительство поробить опозициї деякі національні уступки. Ту надію опирають на факті, що з зелізничих двірців усунено написи, котрі дали причину до звістних кровавих розрухів. З порученя вищої власти усунено також угорскі написи з дирекциї державної зелізниці угорскої. — Поліцийне слідство ствердило, що послідні динамітові атентати в Загребі мають політичний характер. Їх цілию була демонстрация супротив заповідженого приїзду нового бана; демонстранти хотіли в той спосіб присилувати правительство до усуненя таблиць з угорскими написами. Богато осіб в Загребі одержало листи з погрозами, що против них будуть виконані атентати. Поліция глядає за автором тих листів, але безуспішно.

Держави охолодили болгарский запал до війни. Европейскі кабінети відповіли Болгариї, що Болгария не потребує бояти ся турецкого наїзду а турецке войско не уступить, бо оно пильнує, аби болгарскі ватаги не продирались через границю до Македонії. Супротив того порішено розпустити скликану резерву, і стягнено на границю полки відослати на їх звичайне місце. Сам князь виїде за границю до купелів. Небезпечність війни минула, бо Болгария переконала ся, що держави не позволять, аби в македоньску справу мішала ся Болгария, або навіть рішала о справі з оружем в руці. Держави недвозначно заявили, що ані відорвати Македонії від Туреччини, ані прилучити єї до Болгариї не позволять. Супротив того війна Болгариї з Туреччиною сталась безпредметовою. Війна була тепер одинокою надією провідників македоньского руху. Супротив того, що стало ся, начальники македоньских комітетів і ватаг зійшлись на конференцию і рішили здержати революцийну акцию. Борис Сарафов, шеф цілої македоньскої рухавки, мав вже спасти ся бігством до Чорногори, де заявив, що повстане закінчене. Колиж мимо того приходить ще до битв між ватагами а турецкими войсками, то лише тому, що Турки поокружали місцевости, в котрих криють ся повстанці і заступають їм дорогу, коли они хочуть покинути терен борби і продирають ся до границь.

Австро-угорский посол в Білгороді др. Думба вручив в суботу серед звичайних формальностий королеви Петрови письма урядові, котрими Цісар іменує єго послом при новім короли. В промові висказав посол чувства приязни і симпатиї, які має Цісар Франц Йосиф для короля Петра. Розвиток торговельних відносин між обома державами можливий лиш при запевненю взаїмних приязних відносин. Посол просив вкінци короля о поміч і підпору в тім напрямі. Король Петро подякував за висказані цісарскі чувства прихильности і впевнив посла, що буде єго діяльність підпирати. Авдиенция тревала 20 мінут. — В справі змін в сербскім тілі дипльоматичнім заряджено що слідує: Дипльоматичний аґент в Софії Маринкович увільнений від служби; як в Софії так і в Парижи і Льондоні будуть установлені поки-що управителі посольств. Управителем в Парижи іменовано дотеперішного секретаря в міністерстві віроісповідань дра Мих. Поповича, а управителем в Льондоні шефа департаменту адміністрацийного в міністерстві справ заграничних Александра Йовича. Дотеперішні посли у Відни, Берлині, Петербурзі і Римі по-

---

15)

На Балкані.

(Дальше).

IX.

Альбанія і Альбанці.

(Після Кучбаха, Реннена і др.)

З директором анґлійско-чорногорского товариства торговельного п. Гаммером і з доктором медицини Кемпнером з Галле, з котрим я стрітив ся в Цетиню, вибрали ся ми до Альбанії. Найблизшою цілию нашої подорожі було місто Скодар (Скутарі) над Скодарским озером. З Цетиня їде ся насамперед через Реку, мале хороше місточко до Подґоріци, а звідси через Плавніцу до малої оселі Станіци над самим озером Скодарским, де звичайно стоять лодки звані тут льондрами, котрими можна їхати або до міста Вірбазару по другім боці озера на чорногорскій стороні або до Скодару, столиці північної Альбанії.

Ми їхали добрих чотири годин верхом, аж станули в Подґоріци, де відбувають ся ще й тепер славні на всю Чорногору ярмарки. Через се місто пливуть дві ріки Рибіца і Морача а перша з них розділяє місто на дві половини, на старе і нове місто. Отже ту в старім місті відбували ся давнійше ще славнійші як тепер ярмарки. Тепер ті ярмарки зменшили ся, а головною причиною єсть то, що міста Ґусіне і Плава та й вся охрестність коло них, для котрих ярмарки в Подгоріци мали найбільше значінє, остали ся при Туреччині. Берлиньский договір признав був Чорногорі і сї міста з їх охрестностию, але Альбанці так рішучо тому спротивили ся, що навіть убили висланого для їх успокоєня турецкого комісаря Мехмеда Алі-пашу; Чорногора зрекла ся тоді хоч нерадо міст Ґусіня і Плави, а зато дістала побереже над морем з містом Ульчіном (Dulcigno—Дульчіньо) аж по устє ріки Бояни.

Другою причиною, що Подґоріца підупала, єсть та, що по прилученю міста до Чорногори богато Турків покинуло місто, що там нема залоги, а найбільше то, що князь наказав, щоби торги і ярмарки відбували ся лиш на правім боці Рибіця т. є. в новім місті, де живуть виключно лиш самі Чорногорці. Через то доми в старім місті, уладжені так, що в них були й крами, стратили свою вартість, а то спонукало знов Турків винести ся з міста. Отже теперішний базар в Подґоріци має лиш мале значінє, тим більше, що Чорногорцям не хочесь брати ся до торговлї; они волять віднаймати свої доми за дорогі гроші Туркам і жити вигідно з чиншу. Турки живуть в старім місті, а в новім мають свої крами. Коли вечером вернуть до свого міста, де єсть кілька мошей, з мінаретів котрих годжі накликують до молитви, настає тут великий рух і проявляє ся правдиве турецке житє.

Ще того самого дня, коли ми приїхали до Подґоріци, вибрали ся в гостину до старенького, вельми поважаного воєводи Марка Мілановича, котрий сам один стереже стару, ще Римлянами побудовану, а в послідній війні зовсім зруйновану кріпость Медун. Ми мусіли їхати добрих дві години до старого борця, котрий приняв нас всїх дуже гостинно. Жінка єго приймила нас всім, що лиш знайшло ся в кухни і в пивници: поставила перед нас бундз, козину, шинку, а наконець і запросила до такого знаменитого обіду, якого менї ще нїколи не лучало ся їсти у нїякої чорногорскої родини. При тім попивали ми знаменитий мід балакали весело та пригадували собі давні воєнні події. То Марко придбав Чорногорцям Подґоріцу, бо він був командантом тої части армії, що в сих сторонах вела війну з Турками, заняв цілий округ і не дав Туркам собі єго відобрати.

З Подґоріци поїхали ми через Плавніцу до Станіци, де вже чекала на нас замовлена з Вірбазару льондра, котра мала нас перевезти через Скодарске озеро до столиці північної Альбанії. Була 9 год. вечором, коли ми прийшли до льондри в надії, що зазнаємо приятної нічної плавби по озері; тимчасом старший лодкар сказав нам, що він не може скорше як по півночи пускати ся в дорогу, бо на озері буря. Пізнійше показали ся ще й инші ніби то перешкоди подібні як і тота буря і ми вибрали ся аж о 3 год. рано, а панове Чорногорці поставили на своїм, бо за той час висипали ся добре. Так стало ся то, чого ми побоювали ся, що будемо плисти серед страшенної спеки. Не рушив ся ані найменший вітерець, рівненька і гладонька мов зеркало виднїла ся довкола нас поверхня Скодарского озера, на котрих денеде

лишають ся на дальше на своїх становищах, а посол в Букарешті полковник Михайлович буде відкликаний.

Новинки.

Львів дня 20-го липня 1903.

— **Ц. к. краєва Дирекция скарбу** оповіщує: Подає ся сим до загальної відомости, що по мисли артикулів IV. до XI. закона з дня 25-го жовтня 1896 ч. 220 В. з. д. і розпорядженя ц. к. Міністерства скарбу з дня 22 червня 1903 ч. 41.697 В. з. д. ч. 138 належать ся в році 1903 слідуючи опусти в безпосередних податках: а) в податку ґрунтовім 15%, б) в податку домовім з виїмком податку 5% від доходу з будинків увільнених від чиншового податку опуст 12½%. Головну суму загального податку заробкового знижено на рік 1903 подібно як в році попереднім о 25% і они виносять 35,307.928 кор. 10 с. Податок заробковий від підприємств обовязаних до публичного складаня рахунків вичислених в § 100 уст. 1 і 5 покликаного висше закона буде на рік 1903 приписувати ся і побирати як в році попереднім в висоті 10%. Опусти під а) і б) будуть обчислені тілько від державної належитости податкової з виключенєм додатків автономічних і зістануть в ц. к. урядах податкових записані в книжочки податкові взглядно в накази заплати на ті податки. Коли записанє то буде могло наступити, подасть кождий ц. к. уряд податковий в своїм часі окремими оповіщеннями до загальної відомости.— Львів, дня 4 липня 1903. — Ц. к. краєва Дирекция скарбу. — *Коритовский.*

— **Зміна в ґарнізонах.** Дванайцятий полк гузарів, що стоїть залогою від кількох літ у Львові, відійде в осени до Угорщини, а на его місце прибуде один полк драгонів із всхідної Галичини. Рівночасно инший полк гузарів прийде до Городка, а один полк уланів буде перенесений з Галичини до Відня.

— **Убийник Оранжевої зловлений.** Російскі власти повідомили нині львівску полїцию, що другого убийника Оранжевої і Шпіннерівної при ул. Костюшка у Львові, Йосифа Червеного, за котрим жандармерия і полїция довго глядали, зловлено в Росиї, в Вишнівци старім, волиньскої ґубернії і перевезено до вязниці в Кременци.

— **Вісти з Буковини.** В Чернівцях помер дня 16 с. м. архимандрит сучавского монастиря Імануїл Чюнтулеяк в 57 році житя. Помершний був послом до буковиньского сойму з сучавского округа. — В черновецким універентеті відбула ся онодї промоция інспектора полїциї, поручника 22 п. краєв. оборони, Евдокисия Мироновича, на доктора прав.

— **Щедрий запис.** Предсїдатель віденьского суду торговельного Рудольф Дакрет записав свій весь маєток, около 200.000 кор. віденьскому університетови на стипендиї для убогих студентів прав того університету.

— **Із Піщан в Угорщині**, знаного місця купелевого, куда їздить чимало хорих на ревматизм, пишуть: Ріка Ваґа прибула до незапамятаної тут, висоти. Село Піщани цїле у воді. З місточка, де находять ся купелї, лишила ся тілько часть з двома улицями; від Фішера понизше Штрасера і від Курготелю до Козїцкого; решта всьо у воді. Коло Фішера і Козїцкого пливають на човнах. Цїле заведенє купелеве, цїлий парк новий, оба курґавзи (новий і старий) і половина парку старого у воді. В новім курґавзї по веранді човном пливають. Для ратунку прибув сюда відділ піонірів. Купелї на якийсь час замкнені. Гості розїздять ся домів на Пешт, бо коло Сольної міст розірвало.

— **Напад на наслїдницю грецкого престола.** З Атин доносять: В лїтнім театрі в порторім місті Фалерон дає представленя францускa опера, а на представленя ходить богато жителїв з Атин. Грецкий двір також дуже часто буває в театрі і має там навіть свою льожу. Коли оногди наслїдник престола з жінкою засїли в льожи, впав там сейчас якийсь мужчина і кинув ся з кулаками на наслїдницю престола, а притім ганьбив єї послїдними словами. В одну мить наслїдник престола станув межи жінкою а напасником, спіймав его за ковнїр і викинув за двері. Полїцийні урядники, що бігли на поміч, найшли напастника на сходах і увязнили его, мимо сего, що, як показало ся, він був пяний. Другого дня напастник зовсїм не памятав, що зробив попередного вечера, а на приказ наслїдника престола випущено его відтак з арешту.

— **Великий процес**, який розпочав ся оногди перед коломийским трибуналом карним против 80 селян в Залуча, пов. снятиньского, потреває около 5 тиждни, бо до розправи покликано окрім обжалованих також 180 сьвідків. Акт обжалованя закидує 80 селянам, між ними 57 мужчинам а 23 женщинам, злочин публичного насильства, опору против властий, небезпечних погроз та переступства публичного збіговиска, саму-ж подію представляє осьяк: В 1901 р. помер в Залучу тамошний парох, а тимчасову управу парохією обняв о. Петро Юревич. Під конець 1902 р. рознесла ся в громаді чутка, що сьвященником має бути дальше не Юревич, але о. Микола Саглїй, син місцевого посесора дібр. На се розвинули прихильники о. Юревича против его наслїдника сильну аґітацию, котра дійшла до того, що парохіяни заявили навіть консисториї, що перейдуть на православіє, коли о. Юревич не стане у них парохом. Ради спокою консистория постановила в порозуміню із снятиньским старостовом відступити від інсталяциї о. Саглія, рішивши однак поручити на місце о. Юревича управу парохиї о. Білиньскому. Селяни спротивили ся тому і коли дня 3 цьвітня с. р. прибули в Залуче вози з річами о. Білиньского, роздав ся умовлений знак дзвонів, почім товпа селян викинула вози та річи за село. Висланий старостовом комісар Яворчиковский стрінув ся з таким самим опором. По двох днях прийшло до ще більших розрухів, коли о. Білиньский появив ся в селї. Баби кинули ся на него, потурбували его, а відтак всадили на віз і серед окликів „гура!“ випхали силоміць за село. Нарід розярив ся до того степеня, що не бояв ся навіть жандармских баґнетів. Доперва коли зареквіровано войско, міг о. Білиньский обняти душпастирство. Тимчасои кількадесять селян опинило ся в слїдчім арешті, а тепер на лаві обжалованих. Боронять їх адвокати др. Трильовский і др. Шор.

— **Дневникарі в Римі.** Недуга і сподївана кінчина папи стягнула до Риму цїлу ватагу дневникарів з Европи, котрі для заспокоєня цікавости публики поспішили до столицї католицкої церкви, щоби звідтам розсилати найсьвіжійші вісти. Слїдячи всї зміни недуги папи, а особливо страхаючись, що не будуть на місци в хвили катастрофи, не сплять майже зовсїм ще від тамтої недїлї. Ночи проводять

піднимали ся якісь старі розвалини, останки з венециянських часів.

Була як раз 12 год. в полудне, коли ми станули в скодарскій пристани перед самим базаром. З голосним криком обскочило нас кільканайцять Альбанців, предкладаючи нам свої услуги. З конечности мусїли ми піти насамперед на комору, щоби тут дати зревідувати наші пакунки, чи нема чогось до оплати. Турецкі урядники митові зревідували так основно наші пакунки, як рідко і забрали нам всї наші книжки і карти, щоби їх переглянути, чи нема в них чого небезпечного для держави. А що ми без тих книжок і карт не могли обійти ся, то ми пішли зараз до австрийского консуляту, котрого урядники з найбільшою охотою обіцяли ся постарати ся о то, щоби нам їх як найскорше звернено. Та й дійсно зараз на другий день вечером звернено нам назад всї задержані річи — скорість, як на турецкі відносини незвичайна, а до того ще й нічого не пропало, що також не мало було диво; лиш мою коробочку з револьверовими патронами, котра не знати яким способом попала ся між книжки, сконфісковано.

Місто Скодар (Скутарі, по турецки Ішкодра) складає ся з кількох частий. Коло пристані, що лежить коло ріки Бояни, котра випливає із Скодарского озера і єсть сплавна, знаходить ся базар з множеством малих вузоньких уличок; там повнїсенько крамів, в котрих замащені торговці продають всїлякі можливі і неможливі річи. Недалеко звідси, від полуднево-західної сторони пнимає ся на високій горі в живописній формі стара цитаделя, тепер також розвалена, але не внаслїдок воєнних подій, лиш через правдиво турецку господарку. Перед кількома роками закладано тут громозводи, але на дахах поставлено лиш залїзні дручки а не спущено від них дрота, що зводить громи в землю. Отже стало ся, що коли одного разу була велика туча, дручок притягнув грім, а що той не мав почім зсунути ся в землю, вдарив в магазин з порохом і висадив у воздух цїлу цитаделю. Розвалин не позваляють тепер оглядати.

При споді цитаделї від полудня лежить передмістє Табакі і тут єсть хороша мошея з банями; тут було мабуть колись венециянське місто Скутарі. На два кільометри на всхід від базару лежить нинїшне місто Скодар. Оно єсть дуже неправильно збудоване,лиш одна головна улиця робить виїмку; за то повно тут городів серед міста. Посеред тих городів стоять доми, а городи обведені високими мурами. Чисьленні мінарети піднимають ся тут побіч католицких церков, з котрих найвизначнїйша величава катедра.

Нинїшне місто має около 20.000 жителїв і єсть дуже торговельне Звідси вивозять головно вовну, шовк, оливу, кукурудзу, пшеницю, шкіри, солену рибу, звану скоранца, каштани, турецкі оріхи і т. п. Найважнїйшим промислом в місті то ткацтво (вироби з вовни), будова лодий і виріб всїлякого оружия именно же гандж-рів. За римского цісаря Діоклетияна був Скодар столицею провінциї Превалїс, пізнїйше прийшло місто під пановане всхідно-римского цісаря, ще пізнїйше належало оно через довший час до сербскої держави а від 1396 р. до Венециї. В 1478 р. облягав місто турецкий султан Могаммед II. і не міг его здобути, а по мирі в 1479 р. стало оно турецке.

В теперішних часах грають Альбанцї важну ролю на балканьскім півострові, тому не від річи буде сказати дещо про сей нарід, про котрий в Европі ледви тілько знають, що там десь на Балкані єсть якийсь нарід, що називає ся Альбанцями, а з котрим Туреччина не може дати собі ради.

Хтож то тоті Альбанцї? Они самі себе називають „Шкіпетар“. Деякі учені виводять сю назву від альбаньского слова „шкіпон“, що значить „я розумію“, а се слово знову виводять від латиньского „excipere“. Після того значало би слово „Шкіпетар“ людий, що „розуміють ся“, отже ніби противно як наше слово „Нїмець“ означає ніби „нїмих“ людий, значить ся тих, котрі не уміють по нашому говорити. Серби називають їх „Арабами“, Греки — „Арванїтіс“ а від сего слова пішла турецка назва „Арнаут“, знана добре також і в Европі. Одна сторона краю в Альбанії зве ся Арбері а тамошні жителї звуть ся „Арберами“. Отже від сих слів: Арбани, Арванїтіс, Арбері, кажуть, зробили ся слова Альбари, Альбани, Альбанія і т. п. через то, що звук „р“ замінив ся з часом на звук „л“. Чи так, чи нї, хто то знає? Але то лиш річ певна, що теперішні Альбанцї суть потомками дуже старого народу, що споконвіку жив в тих сторонах, де тепер Альбанції. Тим народом були Іліринці, котрих мова перемішала ся з латиньскою, пізнїйше зі славяньскою і грецкою а ще пізнїйше з турецкою і так зробила ся теперішна альбаньска мова.

Альбанцї займають нині цїлу ту західну часть балканьского півострова, що лежить межи Чорногорою на півночи, а Грецию на полудни. Але не треба гадати, що Альбанцї творять одноцільний нарід, що має всюди однакові звичаї і обичаї та однакову віру. Альбанцї то нарід, зложений з ріжнородних племен, котрі можна подїлити на дві великі громади, розділені від себе рікою Шкумбі. На північ від тої ріки аж до Чорногори жиють Ґеґи, на полудни Тоски. Межи Ґеґами а Тосками була з давен давна велика ненависть і аж в послїдних часах спільність інтересів помирила їх і сполучила з собою.

Ґеґи називають свій край „Ґеґнія“ або також ще частїйше „Малция,“ значить ся „гористий край“ (від слова „мал,“ що значить

в дневникарскій сали при телеґрафічнім уряді, де безнастанно функціонують три телефони, що приносять для праси вісти з Ватикану або з поліцийного комісарияту ватиканьскої дільниці. В тій сали нема очивидно не лише ліжок, але навіть канап, тому щасливим чує ся той, хто захопить кілька крісел і на них витягне ся з годинку; переважно проводять дневникарі ночи на розмовах, курячи, бігаючи до телефону, їздячи на площу сьв. Петра, де café Chiara є головним осідком місцевих репортерів. Не оден упав вже жертвою сеї томлячої праці. Кореспондент одного льондоньского дневника запав в тяжку горячку і лежить в шпитали. Такої самої судьби зазнав его товариш з Медіоляну, а один з місцевих репортерів, котрий пять ночий з черги стояв на сторожи перед Ватиканом, дістав апоплектичного удару під бронзовими воротами. Додати тут годить ся, що тепер панують в Римі великі спеки. Чужинці та Італіянці напливають до Риму дуже численно. Готелї, звичайно в тій порі вже позачинювані, повідкривано на ново, а службу, розпущену на літо, стягнено назад. А всі дожидають, як скінчить ся недуга папи.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 20 липня. Wiener Ztg. оповіщує відручне письмо Цїсаря до міністра ґр. Ґолуховского, котрим Цїсар поручає ему провізоричну управу спільного міністерства скарбу і найвисшого заряду Босни і Герцеґовини.

Рим 20 липня. Як доносив вчерашний ранїшний бюлетин, Папа перевів ніч безсонно, а сил значно убуло.

Рим 20 липня. Кардинал Рамполля повідомив вчера телеґрафічно нунциїв всіх держав, що стан здоровля Папи есть все ще дуже грізний. О год. 11 перед полуднем покликано нагле до Ватикану кардиналів Ванутеллї'ого і Орелїю. Сили Папи постійно убувають.

Загреб 20 липня. По двомісячній слїдчій вязници випущено вчера на волю около 50 осіб, арештованих з Загребі, Осеку і Бродї за послїдні противмадярскі демонстрациї.

Мадрид 20 липня. Президент палати послів підняв ся утвореня нового кабінету і предложив королеви листу нових міністрів.

Надіслане.

„гора“), а самі себе називають Малсур (в множині Малсор) від чого пішла також назва Малїсори. До Ґеґів зачисляє ся яких 40 племен, з котрих найвизначнійше есть племя Мірідитів, що жиє майже зовсім самостійно, хоч належить до турецкої держави. Турки там не мають майже ніякої власти. Суспільний устрій у Альбанців взагалї, а у Ґеґів з окрема есть такий, якого нема майже нїгде в цїлій Европі і кожде племя жиє окремо в кількох або й кільканайцяти селах і держить ся безусловно разом. В селах знов близькі собі родини творять рід побратимства, котре називає ся „влазнїя.“ Всї влазнїї держать ся також разом і творять роди звані „фіс“; всї фіси творять цїле племя, котре має назву „фіснїк.“ В понятю тих фіснїків лежить також рід шляхоцтва, так що кождий уважає то собі за честь належати до якогось фіснїка. Такі племена Ґеґів суть згадані вже попереду Мірідіти а відтак: Дукєджін, Пука, Готі, Клеменгі, Кастраті, Шкрієлї і др. Подібно дїлять ся і Тоски на племена, але чим дальше на полудне, тим більше переважає там грецка мова.

Всї Альбанцї, північні і полудневі мають то спільне, що шия у них есть довга, груди широкі і сильні, тіло жилясте, а очи маленькі. У Ґеґів переважають чорне волосе і чорні очи, они суть дуже зручні і сильні, а в їх ході і поставі пробиває ся така гордість, що аж має в собі щось театрального. Тоски вже не так рослі, по найбільшій части біляві, мають круглі очи, та й будова голови у них трохи инша як у Ґеґів, хоч і їх тип так само як і Ґеґів ріжнить ся дуже від типу всїх инших народів в Европі. Будова голови Альбанців має, — як то виказав німецкий учений Вірхов — всї ті ознаки, котрі характеризують великі здібности духа. Та й дійстно Альбанцї аж до наших часів займали в турецкій державі найвисші становища і були найздібнійшими політиками і вождами. Італїяньскі міністри Кріспі та Сейсміт Дода були Альбанцями з роду.

Альбаньска ноша есть дуже живописна; еї називають иноді грецкою, але хибно, бо то Греки взяли свою ношу від Альбанців. Мужчини носять рід сурдутів вишиваних густо золотом з ріжнобарвної шовкової материї, з широкими рукавами та убирають білу фустанеллю (рід короткої, сягаючої по колїна спідниці з множеством фалдів), котри приперізують червоним шкіряним поясом. Той ремінь приладжений так, що в нїм може помістити ся цїлий арсенал всїлякої зброї: пістолети, револьвери, штилети і ятаґани, котрі Альбанець з півночи завсїгди носить при собі. Християньскі Альбанки носять загально рід мантиль та вишивані шаравари і такі самі юпки; музулманьскі жінки ходять заслонені аж по самі очи.

Кілько есть всїх Альбанців, годї знати, бо послїдна конскрипция в Альбанії відбувала ся ще 1831 р., та й тодї не подавано числа женщин і дївчат, щоби не платити подушного. Загально очисляють Альбанців в північній Албанії на 500.000, Тосків в полудневій стороні на 600.000, в Константинополи і инших турецких містах на 50.000, в Чорногорі на 15.000, в Грециї на 280.000, на Сицилії на 50.000, а в инших державах на 30.000 душ.

Альбаньска мова має богато говорів; переважаючі в краю суть говори ґеґійский і тоскійский. Альбаньскі говори в Грециї і Італії мають характер тоскійский. Старший говір есть ґеґійский, хоч в нїм повно турецких слів. Найчистїйший говір есть в т. зв. середній Альбанії межи ріками Шкумбі а Малїя.

(Конець буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		**День**
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ *) Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ *) Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова а Орлова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·10	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	7·20	„ Перемишля від $^{1}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$, Хирова
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Залїщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·--	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ в Підз., Грималова, Залїщик

До Львова

посп.	особ.	
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ *) Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Залїщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець. Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ *) Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Залїщик. Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Коничинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ *) Любіня вел. $^{13}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

*) Важний з днем отвореня шляху Львів-Самбір.

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін В місті видають білети їзди: Аґенция Ст Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають товке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то есть гірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хлїбороба на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляє радість всякому хлїборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Цїна за одну штуку 30 кр., то є 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаєсь нікому. На жадане цїнники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем

Александер Копач,
Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляє своїм членам на $5\frac{1}{2}\%$ і 1% додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений трекало в „Днїстрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР“ і опроцентовує на 4%. Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів. частию на публичні добродїйні цїли: на церкви, бурси, захоронки. школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель француский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).